

FRÖKENS LILLA GULLEGRIS

**Gunilla
Abrahamsson**

Teckningar: Maria Palmgren

1

EN HEMSK NATT

JÄVLA FRÖKEN

Så stod det.

Med jättestora bokstäver i räkneboken.

Hemskt.

Och det hemskaste var att det var jag som hade skrivit det.

För vem skulle det annars ha varit?

Det var bara det, att jag hade ingen aning om hur det hade gått till.

Jag hade ju bara suttit där vid skrivbordet.

I evigheters evighet.

2

Eller i alla fall hela kvällen.
Med matteböckerna framför mig.
Och stirrat och glott.
Glott och stirrat.
På dom där dumma och löjliga talen.

Multi-plikations-tabellen.

Fanns det ett dummare ord i hela världen?
Eller ett löjligare?
Eller fulare?
Svar nej.

Jag fattade absolut inte hur det hade gått till.
Ändå stod det där.
JÄVLA FRÖKEN
Stora feta svarta bokstäver tvärs över hela
räkneboken!
Det måste ha varit jag!
För det fanns ingen annan i rummet.
Inte gick det att få bort heller.

Hur mycket jag än suddade och suddade.
Det enda som hände var att pappret blev tunnare och tunnare.
Till slut var det så tunt att det nästan gick hål.
Då gav jag upp och gick och la mig.
Fast somna var det inte tal om.
Jag bara låg där och stirrade på månen som sken in genom takfönstret.
Hur länge som helst låg jag där.
Fast jag var så trött, så var jag alldeles klarvaken.

Takfönstret, förresten, det skulle du ha sett!
Det var verkligen jättefint.
Vi hade hjälpts åt att snickra det, pappa och jag.
Då. När jag äntligen skulle få eget rum.
Från början hade vi bara två rum och kök.
Och en stor klädkammare.
”Stora skräpkammaren” allmänt kallad.

Och det var den som vi byggde om till mitt eget lilla krypin.

Det blev inte så stort precis.

Men det var mitt.

En våningssäng fick plats i alla fall, och det var bra.

För det betydde att Hedvig kunde sova över ibland.

Hedvig var min bästa vän.

Är fortfarande, faktiskt, som tur är!

Fast ett tag såg det verkligen kritiskt ut.

Och det är om det jag ska berätta nu.

Men först ska jag kanske presentera mig.

Jag heter Maud men kallas Måddan.
Eller, rättare sagt, jag kallades Måddan.
Ganska fula namn båda två, tycker jag, men
vad gör man?
När man får sitt namn är man ju så liten, att
man inte har nånting att säga till om.
Om föräldrarna döper sitt barn, kan barnet
förstås protestera och skrika, när prästen häl-
ler vatten över huvudet på det.
Fast det är knappast troligt att det hjälper.

Mina kompisar sa alltid Måddan.
Mamma och pappa brukade säga Maud och
Måddan lite huller om buller.
Mest blev det Måddan till vardags, när allt
var som vanligt:
”Kan du räcka mig smöret, Måddan!”
Och Maud om dom var lite arga på mig. För
att jag kanske låg och läste för sent, om det
var skoldag nästa dag:
”Maud! Nu är du så god och släcker!”
Men min Fröken, hon sa bara Maud.

Eller väldigt ofta ”lilla Maud”.

Hm, lilla Maud?

Tror du att jag tyckte om det?

Rätt gissat.

Nej!

Min mamma och pappa hette Eva och Gunnar Nilsson.

Jag hade inga syskon.

Tyvärr.

Det kändes lite ensamt ibland.

Särskilt när det här hemska hände.

Fast en till fanns det i alla fall i familjen.

En väldigt viktig en som hette Sixten.

Mer om henne snart.

Jo, henne. Det ska vara så.

Sixten var en hon.

Det här som jag ska berätta om, det hände på den tiden,

när jag var ett barn och gick i tredje klass.

Men fast det var länge sen är det ändå som
det var igår.

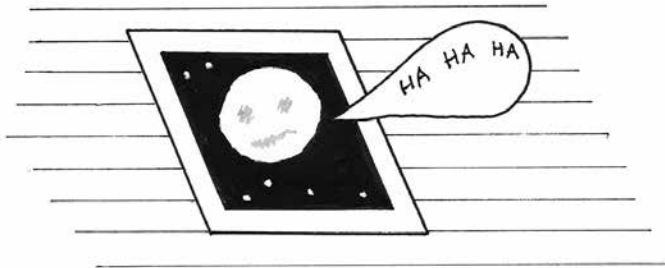
Och så hemskt, att jag aldrig kommer att
glömma det i hela mitt liv.

Om jag så kommer att bli hundra år.

2

BARA MÅNEN OCH JAG

Jaha.

Där låg jag alltså, på rygg i min säng och stirrade ut genom takfönstret.

Himlen var stjärnklar och vacker däruppe, men vad hjälpte det?

Det var fullmåne. Också vackert. Det hjälpte inte heller. Tvärtom.

Mångubben lyste upp hela rummet, så man kunde se precis allt.

Fast det var mitt i natten.

Varenda sak i rummet syntes hur tydligt som helst.

Matteboken till exempel.

Och räkneboken också.

Med *det där*.

JÄVL... ja, du vet ju redan vad det stod.

Om jag bara inte hade tryckt så hårt med pennan!

Om jag bara inte hade varit så himla arg!

För då hade jag inte tryckt så hårt med pennan.

Eller om det hade stått på mittuppslaget.

Då hade jag kunnat slita bort hela pappret, riva det i tusen bitar och spola ner på toan.

Och så hade det inte varit mer med det.

Jag skulle kunna lämna in boken som vanligt.
Och som vanligt ha en massa fel.
Och Fröken skulle rätta och säga:
”Jaa du, lilla Maud, nåt Nobelpris i matematik
lär det nog aldrig bli.
Men du gör ju ändå ditt bästa, eller hur?”
Och jag skulle svara ”ja, Fröken” som vanligt.
Kanske få en klapp på kinden.
För det fick jag titt som tätt.
Eftersom jag tyvärr råkade vara Frökens lilla
gullegris.
I alla fall var det några i klassen som kallade
mig för det.
Gissa om jag hatade det?
Svar ja.

Men nu gick det inte att göra så.
För det var inte på mittuppslaget som *det där*
stod.
Eller...förresten...
Tänk om det inte stod där, när allt kom om-
kring!

Tänk om alltihopa bara var en otäck dröm!

En mardröm.

Fast i så fall, när skulle jag ha drömt den drömmen?

Jag hade ju legat vaken hela natten.

Det var så det kändes i kroppen i alla fall.

Och i huvudet.

Men....?

Ofta slumrade man visst till en stund, fast man trodde man var vaken.

Ja, tänk om det var så att jag bara hade drömt det!

Så jag tassade upp ur sängen för att se efter.

Gubben i månen flinade åt mig genom fönstret.

Hånflinade.

För det var inte första gången jag gick upp den här natten.

Det var säkert femte. Eller sjätte eller sjunde.

Och tyvärr. Varendra gång hade det stått där.

Ja, du vet vad.

Och det gjorde det den här gången också.

Så det var som det var.

Och imorgon skulle jag få min dom.

Det var bara det att då...

...skulle jag göra nånting som var ännu
hemskare.

3

EN PROPELLER I HUVUDET

Hedvig väntade på mig som vanligt i hörnet av Lokegatan och Frejgatan.

Det gjorde hon varenda morgon när det var skoldag.

Utom varannan tisdag, för då hade hon sov-
morgon.

Men det här var en onsdag, tack och lov.

Å, vad det var skönt att se henne stå där!

Annars var det minsann inte mycket som var
skönt den här morgonen.

Det mesta hade faktiskt gått åt... helvete.

Detta ord fick man absolut inte säga.

Men ingen kunde hindra en från att tänka det.

Fast det kunde verkligen vara urjobbigt med
tankar också.

Till slut fick jag helt enkelt nog av dom.

Det där hade virvlat runt i skallen hela natten.

Vad skulle Fröken säga?

Och vad skulle straffet bli?

Rabbla multiplikationstabellen hundra gånger?

Eller stå i skamvrån?

Kvarsittning kanske?

Sånt där som man plågade barn med på den
tiden.

Eller värst av allt, tänk om Fröken skulle skvallra för mamma och pappa!

Jag hade tänkt och tänkt och tänkt. Hela natten.

Grubblat, så hjärnan antagligen hade blivit dubbelt så skrynklig som den redan var.

Och snurrat runt i sängen som en propeller.

Ända tills det kändes som en propeller inne i huvudet också.

Det gjorde jätteont därinne.

När som helst skulle hela jag sprängas!

Och skallen skulle gå i tusen bitar.

Men då, där, mitt i natten kom jag på en lösning.

Jag kunde ta en huvudvärkstablett!

Jag visste precis var asken med tableterna låg.

Högst upp i badrumsskåpet.

Jag visste vad det stod på den också:

”Förvaras oåtkomligt för barn”.

Men när dom nu inte gjorde det, föräldrarna.
Då fick dom väl skylla sig själva, eller hur?

Så jag gick upp ur min svettiga säng och
tassade ut i badrummet.

Bara inte mamma och pappa vaknade nu!
Och kom ut i hallen och började ställa en
massa jobbiga frågor:

Kan du inte sova, lilla gumman?

Är du orolig för nåt?

Har du ont i magen?

Du är väl inte sjuk, lilla hjärtat?

Så här gällde det att vara tyst som en mus!

Jag hade tur.

Fast en hel del skicklighet handlade det nog
också om.

För jag lyckades smyga genom den kolsvarta
hallen utan att snava på några skor.

Eller välta vasen på byrån.

Eller gå rakt in i stora hallspeglarna.

När jag var framme vid badrummet sköt jag upp dörren jättejättejätteförsiktigt.

För allt i världen, den fick inte sätta igång att gnissla och gnälla nu!

En liten springa i dörren var alltid öppen. Det var för Sixtens skull.

Så att hon kunde slinka in och kissa på lådan.

Ja, nu vet du det.

Sixten var alltså våran katt.

Men mer om henne sen.

Nånting väldigt viktigt, bland annat.

Som måste få ett eget kapitel.

Nu gick jag in i badrummet, tände lampan och klättrade upp på toastolen.

Jag fick leta ett bra tag – höll nästan på att tappa balansen! – men där var den i alla fall, på översta hyllan. Asken med huvudvärks-tabletterna.

Måtte ingen kissnödigg mamma eller pappa komma nu bara!

Fort som bara den öppnade jag locket och stoppade i mig en tablett.

Det var en skåra på mitten.

Antagligen för att barn bara skulle ta en halv.

Men dom var ju så små! Och jag hade världens värsta huvudvärk.

Så säkrast att ta en hel i alla fall, tänkte jag och svalde ner tabletten med lite vatten.

Jag klarade hela proceduren inne i badrummet galant.

När jag var klar lämnade jag springan öppen åt Sixten och smög tillbaka till mitt rum utan att mamma eller pappa vaknade den här gången heller.

Det var skönare i sängen nu också.

För det hade hunnit bli lite svalare mellan lakanen, medan jag var uppe och tassade.

Och mångubben hade flyttat på sig och störde mig inte längre.

Det hann bara gå en liten stund innan jag blev sömnig.

Och under den stunden så passade förstås det där på att snurra några varv till.

Men medan det snurrade försvann det längre och längre bort, liksom i en dimma.

Och till slut fanns det inte längre...

JÄVLA FRÖKEN

JÄVLA FRÖKEN

JÄVLA FRÖKEN

JÄVLA FRÖKEN

JÄVL....ZZZ

.....

4

VÄRLDENS VÄRSTA MORGON

”Vad sen du är!” ropade Hedvig där hon stod i hörnet av Lokegatan och Frejgatan. ”Har det hänt nåt?”

”Njæ”, sa jag. ”Jag har bara varit lite sjuk nu på morgonen”.

Det var faktiskt sant, men Hedvig var inte intresserad av det.

”Kom igen nu, Måddan! Vi måste springa om vi ska komma i tid.”

Så vi la benen på ryggen, som man brukade säga när det var bråttom.

Vi sprang allt vad vi orkade.